

Сливенъ, за славното минало на който той е знаелъ особно отъ похода на *Дибичъ Забалкански* (1829 г.). „Сливенъ, разказвалъ той прѣзъ неспокойнитѣ тогавашни дни, се нуждае най-малко отъ 20,000 щика“.

Както ще се види и по-долу, фактическиитѣ основи на днешната сливенска войска сж положени отъ самия Скобелевъ.

Но какви сж сжщественитѣ чѣрти на *окупацията*? Съгласно Санъ-Стефанския договоръ (19 и февруарий, 1878 г.) България се въздига въ автономно васално княжество съ християнско правителство и народна милиция. (Чл. 6). Въвеждането на новото управление въ България и надзора надъ неговото функциониране ще се повѣри за *двѣ години* на единъ руски комисаръ. (Чл. 7). Тукъ е очевидно, че *окупацията*, която въ сжщностъ ще трае двѣ години, е съ цѣль да организира бждащата България, която по-нататкъ ще се управлява отъ князъ, избранъ отъ населението и потвърденъ отъ Турция съ съгласието на силитѣ. Подобно на Дунавскитѣ княжества слѣдъ Одринския миръ (1829 г.), едно събрание отъ българскитѣ първенци, свикани въ Търново или Пловдивъ, ще изработи, прѣди избирането на княза, организацията на бждащото управление подъ надзора на казания руски комисаръ и въ присѣтствието на другъ единъ турски. За опазване „порядъка, безопасността и тишината“ учрѣждава се „мѣстна милиция“, числото на която ще се опрѣдѣли отпослѣ. (Чл. 8).

Слѣдъ опразнуването на България отъ рускитѣ войски, ще остане въ нея единъ руски воененъ корпусъ, нареченъ *окупационенъ*, състоящъ се отъ шесть дивизии пѣхота и двѣ кавалерия, който да не надминава 50,000 души. (Чл. 8). Руската войска ще изпразни Европейска Турция, освѣнъ тѣй създадената България, вжтрѣ въ три мѣсеца, следъ сключването на окончателния миръ между Султана и Императора (Чл. 25).

При такива условия се намираше освободената „България“ до изработването на *Берлинския договоръ*, 1-и юлий 1878 г. Споредъ него границитѣ на България, освѣнъ че се окастриха, но отъ съкратената България се отцѣпваше една частъ подъ името „Източна Румелия“. Сѣверната граница на тая провинция, (която остава подъ прямата политическа и военна власть на султана, ако и подъ условия на пълна административна автономия), е вървѣла по гребена на срѣдния клонъ отъ източния Балканъ; отъ какъ прѣскача *Дели-Камчия*, 2 1/2 километра по-горѣ отъ село Ченгелъ, достига гребена на Балкана въ една точка между Текенликъ и Айтосъ—„Брежда“, и слѣдва по него прѣзъ Карнобатъ—Бал-